

Αιτήματα

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να ανατρέψει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου βάσει των λόγων της παρούσας αιτήσεως ανατρέσεως·
- να αποφανθεί αμετακλήτως επί της υπό κρίση διαφοράς ή να την αναπέμψει προς κρίση στο Γενικό Δικαστήριο· και
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Λόγοι ανατρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναίρεση βάλλει κατά περιοριστικών μέτρων σχετικά με το μη συμβατικό πετρέλαιο, περιοριστικών μέτρων σχετικά με τις κεφαλαιαγορές και περιοριστικών μέτρων σχετικά με δικαστικές απαιτήσεις, όπως περιέχονται στον κανονισμό 833/2014⁽¹⁾ του Συμβουλίου ή/και στην απόφαση 2014/512/ΚΕΠΠΑ⁽²⁾ του Συμβουλίου.

Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν επτά λόγους ανατρέσεως:

Πρώτος λόγος: Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το Συμβούλιο τήρησε το άρθρο 296 ΣΛΕΕ θεσπίζοντας τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα σχετικά με το μη συμβατικό πετρέλαιο.

Δεύτερος λόγος: Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το Συμβούλιο τήρησε το άρθρο 296 ΣΛΕΕ θεσπίζοντας τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα σχετικά με τις κεφαλαιαγορές.

Τρίτος λόγος: Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι υφίσταται λογικός σύνδεσμος μεταξύ των επίμαχων περιοριστικών μέτρων σχετικά με το μη συμβατικό πετρέλαιο και του σκοπού που τούτα επιδιώκουν.

Τέταρτος λόγος: Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι τα περιοριστικά μέτρα σχετικά με το μη συμβατικό πετρέλαιο δεν συνιστούν προσβολή των περιουσιακών δικαιωμάτων των αναιρεσείουσών και της ελευθερίας τους να ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα.

Πέμπτος λόγος: Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι τα περιοριστικά μέτρα σχετικά με τις δικαστικές απαιτήσεις είναι αναλογικά και δεν συνιστούν προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος των αναιρεσείουσών στην ιδιοκτησία.

Έκτος λόγος: Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι τα προσβληθέντα περιοριστικά μέτρα σχετικά με τις κεφαλαιαγορές τηρούν την αρχή της αναλογικότητας και δεν συνιστούν προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος των αναιρεσείουσών να ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα.

Έβδομος λόγος: Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι τα περιοριστικά μέτρα σχετικά με το μη συμβατικό πετρέλαιο δικαιολογούνται βάσει των εξαιρέσεων για λόγους ασφαλείας που προβλέπονται στη Συμφωνία εταιρικής σχέσης και συνεργασίας ΕΕ-Ρωσίας και στη Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου του ΠΟΕ.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 833/2014 του Συμβουλίου, της 31ης Ιουλίου 2014, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω ενεργειών της Ρωσίας που αποσταθεροποιούν την κατάσταση στην Ουκρανία (ΕΕ 2014, L 229, σ. 1).

⁽²⁾ Απόφαση 2014/512/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 31ης Ιουλίου 2014, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω ενεργειών της Ρωσίας που αποσταθεροποιούν την κατάσταση στην Ουκρανία (ΕΕ 2014, L 229, σ. 13).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Cour administrative (Λουξεμβούργο) στις 30 Νοεμβρίου 2018 — B, C, D κατά Administration des contributions directes

(Υπόθεση C-749/18)

(2019/C 93/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour administrative

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσες: Β, Γ και Δ

Εφεσίβλητη: Administration des contributions directes

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν τα άρθρα 49 και 54 ΣΛΕΕ την έννοια ότι αποκλείουν νομοθεσία κράτους μέλους που προβλέπει καθεστώς από κοινού φορολογήσεως και, από τη μία πλευρά, επιτρέπει την ενοποίηση των φορολογικών αποτελεσμάτων εταιριών του ιδίου ομίλου, ο οποίος μπορεί να έχει δημιουργηθεί μόνο με κάθετη φορολογική ενοποίηση μεταξύ, αφενός, της εδρεύουσας στην ημεδαπή μητρικής εταιρίας ή της εγχώριας μόνιμης εγκαταστάσεως που έχει η μη εδρεύουσα στην ημεδαπή μητρική εταιρία και, αφετέρου, των ημεδαπών θυγατρικών της, ενώ, από την άλλη πλευρά, δεν επιτρέπει μια αμιγώς οριζόντια φορολογική ενοποίηση αποκλειστικώς θυγατρικών εταιριών, τόσο στην περίπτωση που η μητρική εταιρία δεν εδρεύει στην ημεδαπή ούτε έχει εγχώρια μόνιμη εγκατάσταση όσο και στην περίπτωση που η μητρική εταιρία, εδρεύουσα στην ημεδαπή ή μη, δεν διαθέτει εγχώρια μόνιμη εγκατάσταση;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, έχουν τα άρθρα 49 και 54 ΣΛΕΕ την έννοια ότι δεν επιτρέπουν την ίδια αυτή νομοθεσία κράτους μέλους σχετικά με καθεστώς από κοινού φορολογήσεως, και, πιο συγκεκριμένα, ότι απαγορεύουν τόσο τον αυστηρό διαχωρισμό μεταξύ των καθεστώτων κάθετης ενοποιήσεως (μεταξύ ηγετικής εταιρίας και των άμεσων ή έμμεσων θυγατρικών της) και οριζόντιας ενοποιήσεως (μεταξύ δύο ή περισσότερων ημεδαπών θυγατρικών μιας ηγετικής εταιρίας που παραμένει εκτός της περιμέτρου της από κοινού φορολογήσεως), ο οποίος απορρέει από τη νομοθεσία αυτή, όσο και τη συνακόλουθη υποχρέωση να τερματιστεί τυχόν προϋφιστάμενη κάθετη ενοποίηση προκειμένου να είναι δυνατή η δημιουργία οριζοντίως ενοποιημένου ομίλου, σε περίπτωση που
 - είχε προηγηθεί κάθετη φορολογική ενοποίηση με εδρεύουσα στο οικείο κράτος μέλος ηγετική εταιρία ενοποιημένου ομίλου σε εθνικό επίπεδο (η οποία εκπροσωπεί ταυτόχρονα την ενδιάμεση θυγατρική σε σχέση με την τελική μητρική εταιρία που εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος) και με εδρεύουσες στην ημεδαπή θυγατρικές της ηγετικής εταιρίας, λόγω της αναγνωρίσεως, από τη νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους, μόνον της δυνατότητας κάθετης ενοποιήσεως, προκειμένου να είναι δυνατός ο προσπορισμός οφέλους από το καθεστώς αυτό, παρά το ότι η τελική μητρική εταιρία εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος,
 - δεν αναγνωρίζεται σε αδελφές εταιρίες της ηγετικής εταιρίας ενοποιημένου ομίλου του οικείου κράτους μέλους (και επομένως επίσης θυγατρικές της τελικής μητρικής εταιρίας που εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος) δικαίωμα προσβάσεως στον προϋφιστάμενο ενοποιημένο όμιλο ακριβώς λόγω της ασυμβατότητας μεταξύ των δύο καθεστώτων κάθετης και οριζόντιας από κοινού φορολογήσεως και
 - η ένταξη των εν λόγω αδελφών εταιριών στο καθεστώς ενοποιήσεως των φορολογικών αποτελεσμάτων μεταξύ εταιριών του ομίλου θα συνεπαγόταν την κατάργηση της προϋφιστάμενης κάθετης από κοινού φορολογικής ενοποιήσεως — με τις συναφείς αρνητικές φορολογικές συνέπειες λόγω της μη τηρήσεως της προβλεπόμενης από την εθνική νομοθεσία ελάχιστης διάρκειας η οποία απαιτείται κατά την εθνική νομοθεσία προκειμένου να υπάρξει ενοποίηση — και τη δημιουργία μιας νέας οριζόντιας φορολογικής ενοποιήσεως, ενώ εντούτοις η εδρεύουσα στην ημεδαπή εταιρία επικεφαλής ενοποιημένου ομίλου (στο επίπεδο της οποίας ενοποιούνται τα αποτελέσματα των φορολογικών ενοποιημένων εταιριών) παραμένει η ίδια;
- 3) Σε περίπτωση που δοθεί καταφατική απάντηση και στο δεύτερο ερώτημα, έχουν τα άρθρα 49 και 54 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με την αρχή της πρακτικής αποτελεσματικότητας του ενωσιακού δικαίου, την έννοια ότι δεν επιτρέπουν την ίδια αυτή νομοθεσία κράτους μέλους σχετικά με καθεστώς από κοινού φορολογήσεως και, ειδικότερα, την εφαρμογή προθεσμίας, δυνάμει της οποίας κάθε αίτηση αποδοχής στο καθεστώς της από κοινού φορολογήσεως πρέπει υποχρεωτικώς να υποβάλλεται στην αρμόδια αρχή πριν από τη λήξη της πρώτης χρήσεως για την οποία ζητείται η εφαρμογή του, τούτο δε σε περίπτωση που,
 - σύμφωνα με τις καταφατικές απαντήσεις στα δύο πρώτα ερωτήματα, η νομοθεσία αυτή απέκλειε κατά τρόπο ασυμβίβαστο προς την ελευθερία εγκαταστάσεως την οριζόντια από κοινού φορολογική ενοποίηση μεταξύ μόνο των θυγατρικών της ίδιας μητρικής εταιρίας και τη μεταβολή ενός υφιστάμενου καθεστώτος καθετώς ενοποιημένου φορολογικός ομίλου μέσω της προσθήκης αδελφών εταιριών της επικεφαλής ενοποιημένου ομίλου εταιρίας,

- η πρακτική των εθνικών διοικητικών αρχών και η νομολογία των εθνικών δικαστηρίων του οικείου κράτους μέλους δέχονταν παγίως, πριν από την έκδοση της αποφάσεως [του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης] της 12ης Ιουνίου 2014 (συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-39/13, C-40/13 και C-41/13), ότι δεν ετίθετο ζήτημα κύρους της ως άνω νομοθεσίας,
- πλείονες εταιρίες υπέβαλαν, κατόπιν της δημοσίευσής της αποφάσεως της 12ης Ιουνίου 2014 και πριν ακόμη από τη λήξη του 2014, αίτηση για να ενταχθούν σε υφιστάμενο φορολογικώς ενοποιημένο όμιλο μέσω της αποδοχής οριζόντιας από κοινού φορολογήσεως με την επικεφαλής μητρική εταιρία του υφιστάμενου ενοποιημένου ομίλου, επικαλούμενες την απόφαση της 12ης Ιουνίου 2014, και
- η αίτηση αυτή αφορά όχι μόνο τη χρήση 2014, η οποία έτρεχε ακόμη κατά το χρονικό σημείο της υποβολής της αιτήσεως, αλλά και την προηγούμενη χρήση του έτους 2013, από της οποίας οι εμπλεκόμενες εταιρίες πληρούσαν όλες τις συμβατές με το ενωσιακό δίκαιο ουσιαστικές προϋποθέσεις για υπαγωγή τους στο καθεστώς της από κοινού φορολογήσεως;

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Rechtbank Amsterdam (Κάτω Χώρες) στις
3 Δεκεμβρίου 2018 — A, B κατά C**

(Υπόθεση C-750/18)

(2019/C 93/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Rechtbank Amsterdam

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούντες: A, B

Καθού: C

Προδικαστικό ερώτημα

Πώς πρέπει να ερμηνευτεί η οδηγία 93/13⁽¹⁾, και ειδικότερα η κατοχυρούμενη σε αυτήν αρχή του σωρευτικού αποτελέσματος, προκειμένου να εκτιμηθεί αν το ποσό της αποζημιώσεως που επιβάλλεται στον καταναλωτή ο οποίος δεν εκτελεί τις υποχρεώσεις του (στο εξής: ποινική ρήτρα) είναι δυσανάλογα υψηλό κατά την έννοια του σημείου 1, στοιχείο ε', του παραρτήματος της οδηγίας αυτής, σε περίπτωση κατά την οποία πρόκειται για ποινικές ρήτρες συνδεδεμένες με διάφορες παραβάσεις ποικίλων ειδών, οι οποίες, λόγω της φύσης τους, δεν λαμβάνουν χώρα απαραίτητως από κοινού, και πράγματι εν προκειμένω δεν λαμβάνουν χώρα από κοινού;

⁽¹⁾ Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ 1993, L 95, σ. 29).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Landesgericht Korneuburg (Αυστρία) στις
30 Νοεμβρίου 2018 — Bulgarian Air Charter Limited κατά NE**

(Υπόθεση C-758/18)

(2019/C 93/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landesgericht Korneuburg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα-εναγομένη: Bulgarian Air Charter Limited